

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Spiritus paupertatis. Cap. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

multis in bono... Spiritus paupertatis. Cap. XIV. sup. vniuersi

Christus Dominus, siue Apostolos, siue septuaginta duos discipulos ad euangelizandum missurus, post propositam praedicationis materiam paupertatis praeceptum maxime videtur inculcasse, iubens etiam eosdem solo cibo, quicumque apponeretur, esse contentos, Qui tamen priuilegio S. Pauli magnanima charitas renunciauit, cum ne vlli grauis esset, manibus suis operaretur, vt plane admirandum sit, totius orbis magistrum, qui ne baptizandi ministeriu incumberet, quo impediatur ad praedicationis ministeriu incumbere, tam laboris operis, manu sua faciendi, vltro, ne cui molestus esset, assumpsisset, cum tamen potius in eos a quibus quippiam accepisset, videretur beneficium collaturus. Tantum scilicet intelligebat in Paupertate esse momenti, ad fructus praedicationis propagandos. Et sane cum totius sint vulgo homines in habendi cura, vix vllam in seruis Dei virtutem, aequam admirantur, atque abstinentiam ab ijs rebus, quas ipsi vsque adeo desiderant, itaque tamquam Angelos, si fieri posset, oporteret concionatores terrarum orbem peragrare, omnium rerum terrenarum onere expeditos, vt tanto libentius audiretur, a populis, quibus to clarius cernerent, non querere, ipsos, quae sua sunt, sed quae filatis aeternae ipsorum. Illustris est ratiocinatio Bernardi, si Sacerdos pastor est (inquit) & populus oues, dignum est vt in nullo appareat ouibus pastor dissimilis? Si instar mei qui ouis sum, pastor meus, & ipse incurans graditur, vultum gerens, deorsum, & terram semper respiciens, & soli ventri, meae ieiunus, pabula querens, in quo discernimur? Vt si uenerit lupus, non eris, qui praenideat, qui occurrat, qui eripiat, Decet ne Pastorem more peccatorum, sensibus indubare corporeis, haerere in finis, inhiare terrenis, & non potius erectu stare vt hominem, caelum mentem suspicere, quae sursum sunt querere, & sapere, non quae super tectis? Exemplo nobis esse possunt, Tum plerique aliarum religionum primi sectatores, Tum nostrae Societatis antiqui Patres, qui propterea tantum proficiebant in initio, non quod singularia alii quod dicendi genus afferrent, sed quod inter caeteras virtutes illustria perfectissima paupertatis documenta praebent, cum Xenodochijs diuersantes, & emendicata stipe victitantes, quod & in aliarum religionum principijs, aperte ex earum Chronicis manifestum fit; ob hanc eandem edificationis causam, & rerum

Exemplum Pauli.

Ep. 42. ad Episcopum Senonensem.

rerum terrenarum contemptum; Et hæc inter cæteras causa fuit N.B.P. Ignatio, cur nollet à suis, ne eleemosynas quidem pro concionibus cuiusvis generis accipi. Sed quid mirum, inter Christianos tantum esse authoritatis paupertati? Audi Senecam, & quidem Epicuri vocem laudantem, magnificentior, (mihî crede) sermo tuus, in grabato videbitur, & in panno; Non enim dicentur tantum illa, sed probabuntur. Ego certe aliter audio, quæ dicit Demetrius noster, cum illum vidi nudum, quanto minus quam stramentis incubantem: tunc enim non præceptor veri, sed testis est.]

Verum quia non eadem est omnibus Euangelij præconibus pars virium, & valetudinis firmitas, & alia alijs necessaria subsidia sunt, vnusquisque tamen suspectus sibi sit, & studeat erga spiritum paupertatis, propensionem habere, ac sibi persuadeat, si superuacua commoda reciduntur, reuera per pauca satis esse naturæ, quæ paucis contenta viuit: & omnino credat, Apostolica, & Euangelicæ prædicationi, paupertatem, claræ, & familiarem esse debere; vt mirum non sit, si multi interdum quamuis magno labore, non multum proficiant, cum iam soli laborent, Christo operis huius authori non ritè conueni. Sit ergo Euangelicus Prædicator, ea contentus simplicitate victus & indumentorum, quam Apostolici muneris conditio postulat. Religiosi nihil inter suos singulare velint; nihil aut in sbris, aut in sacris imaginibus, aut reliquiarijs supra communem modum spectabile, aut prætiosum. Nec cum apud Episcopos, aliosvè concionum gratia (vt sit) diuersabuntur, vilo modo sinant sua causa magnos fieri sumptus, siue in mensa, siue in domicilio, aut vlla re. Certo etiam sciant, si dona repudientur neminem offensum iri, sed maiorem ædificationem ac fructum inde consequuturum. Instrumentum item viatorum vulgare sit, nec itineris faciendi gratia alia querantur, nisi quæ ad vitam pauperum modo, sustentandâ sit satis. Nec vero videbimur hac re nimium seueri, si cogitetur muneris huius perfectio, si forma quam tradidit Christus Apostolis, & quæ ipsi Apostoli tenuere, si denique virtutes quas ipsi Prædicatores tractant, in quibus est paupertatis Euangelicæ commendatio, & rerum terrenarum contèptus. si denique quantam vim habeat ad persuadendum veri pauperis Oratio. Debet igitur Euangelicus Concionator optimè affici ad spiritum sanctæ paupertatis, & cauere: ne ea, quæ tanquam murus religionis dicitur, detrimenti quippiam patiatur.

H 2 Præ-

Epist. 10.

In quo paupertatem tenere oportet.

Epist. 10.

Malū exem-
plum in hac
re quantum
noceat.

106 119

Lib. 5. c. 23
de spiritu
Gastrim.

Hom. 15.
in Matth.
Hom. 13.
in Gen.

Bonum exem-
plum quantū
vim habeat.

Opinio virtu-
tis quā ora-
tori necessa-
ria.

Præter alia damna plurimum in religiosis familijs nocent exempla, serpuntque contagij modo. Nihil enim est tam proclive, quam ut quod in alijs videmus, & ipsi velimus. Nec causa idem volendi deest, cum ad eodē sit cauillatrix commoditas. Multi præterea grauius offenduntur, ac stomachantur, dum vident quosdam eorum de numero esse, qui grauius alligant onera, nec digito suo volunt ea mouere. Itaque fidelis præceptor virtutum, sicut verbo alijs præit, ita exemplo præluceat domi, forisque & sibi accomodet illud Cassiani, Quodcumque extra consuetudinem præsumitur, vsumque communem, vanæ gloriæ atque ostentationis morbo pollutum, antiquissima Patrum traditio notat. Sed iam de recti cura exempli nouo instituto capite differendum est.

Conuersationis bona exemplum. Cap. XV.

Quam sit necessaria Oratori Christiano vera, & solida virtus, à nobis dictum est hæcenus: verū quia sanctitas, non illi quæcumque satis est, sed quæ etiam foras emanet: Placeat hic de recto exemplo separatim disserere, quod, tum domesticis cum quibus versatur, tum cæteris præbere omnibus debet. Nam quamquam huius rei sæpè ante incidit mentio, tamen grauitas ipsius postulat, ut ea quoque proprie, planiusque tractetur. Rectè enim Christus iudicat, Omni tuba, documenta operum clariora esse vitamque mundam ipsa luce clariorem: & multo fidelior, inquit, & certior doctrina operum quam sermonum. Nam qui talis est, etiam silens, & cum non videtur docere potest, & alios quidem, qui illum vident, alios vero, qui de illo audiunt: & multa fruetur Dei gratia, non solum propter se, sed & propter alios, qui illum vident, & incitantur, ut glorificent Dominum. Talis per mille linguas, & multo plures gratias, & laudes referet Deo. Neque enim noti soli, testes sunt vitæ illius, & ipsum mirantur, ac ipsum Dominus, sed & qui non cognoscunt, & ab alijs discunt, & qui valde procul habitant, & non amici soli, sed & inimici reuerbuntur virtutis eminentiam.

Cum igitur duæ præcipue res auctoritatem sua oratori necessariam colligant, scientiæ, ac virtutis opinio, ut confidant illi quos adhortatur, nec falli eum, nec velle ipsos decipere, manifestum est, probitatis opinionem apud quosuis, sed maxime apud Christianos auditores, longe necessariam magis. Nam cum